

SEKUNDA A

A vraj pekný Halloween!

Večer som si líhala spať šťastná. Veď predsa zajtra je môj obľúbený deň, Halloween! Milujem všetky tie strašidlá, strašidelné zvuky, duchov na povale a sladkosti. Jedna naša suseda, pani Nováková, nám každého Halloweena daruje veľké vrece sladkostí, no nielen nám, ale všetkým susedom. My ju za to večer ideme postrašiť. Po nej, už v noci, aj ku niektorým susedom (ktorí boli počas celého roku veľmi zlí) a oni zasa ku nám. Ale nie sú to iba detské strašidlá s plachtou na hlave. Naozajstné strašidlá, vytvorené počítačom, z diek, alebo skrytý reproduktor. Každý rok niečo nové... a viac strašidelné. Predstavovala som si všetkých možných aj nemožných duchov, až kým ma nenapadlo: čo keď už Halloween nebude strašidelný? Čo keď už nikto nič nové nevymyslí? Takto som sa bála, viac ako hocikedy inokedy aj počas Halloweena, aj cez úplne normálny deň. Mala som pocit, že nad tým premýšľam už celú večnosť (aj keď to je teoreticky nemožné) až kým som nezaspala.

„Dobré ráno, Mirka!“

Ale nebol to krik môjho staršieho brata Róberta čo ma zobudil, ale kýbeľ studenej vody ktorú na mňa vylial. „Čo je veľká noc?“ spýtala som sa ho a mala som sto chutí mu poriadne vynadať. Ale on už zmizol, zrejme vo svojej izbe aby nemusel počúvať moje nadávky. Aj tak sa mi nemôže vyhýbať celý deň. Zobrala som seba, svoje pyžamo, matrac a všetko ostatné mokré vyložiť von. Našťastie svieti slnko a na oblohe nie je ani jeden mráčik. Vošla som naspäť dnu aby som sa pripravila do školy. Prečo v tento krásny deň musí byť škola? Keď som všetko spravila a vyšla von, neverila som vlastným očiam. Bolo zatiahnuté a vyzeralo to akoby o chvíľu mala začať obrovská búrka. Vzdychna som si a vrátila sa do domu. Okolo mňa prehrmel Róbert. „Bude pršať!“ zakričala som mu, no jemu to bolo jedno a odišiel do školy. Zobrala som si bundu a dáždnik a znovu som vyšla pred dom. Na oblohe nebol ani jeden obláčik. Povedala som si, že to je jedno a išla som do školy, už aj tak budem meškať. Cesta mi tam trvá asi dvadsať minút pešo. Keď som tam konečne prišla (=dobešla), potiahla som za dvere, ale boli zamknuté. Čo už zamkli? Nie, školu zamykajú až o deviatej. Pozrela som na svoje hodinky. Je pol desiatej. Nemohlo mi to trvať tak dlho! Navyše Róbert odišiel chvíľu predom mnou. Kde je? Zavolám mu! Netrvalo dlho, kým som zistila, že nemám mobil. Tak sa vrátim domov. Čo iné mi zostáva?

Doma ma privítal nie len Róbert, ale aj obaja rodičia.

„Kde si bola, Mirka? Bola si v škole? Zabudla si že sú prázdniny? Všade sme ťa hľadali! A prečo máš polovicu izby vyloženú vonku?“ povedala som, že to bolo mokré a že to idem pozrieť.

Bolo to dokonale suché. Pozrela som sa na hodinky. Pol deviatej. Asi sa mi pokazili. Keď som to všetko dostala naspäť do mojej izby, pohľad mi padol na môj kalendár. Prvý apríl. Možno mi ho otočil Róbert ráno predtým, ako na mňa vylial vodu. Ale nie, veď moja izba býva v noci zamknutá, presne kvôli Róbertovi! Ako sa teda dostal dnu aby ma obliat? Cez okno sa nedá prejsť, je vysoko a rebrík nemáme. Ani strom tam nie je. Asi som večer zabudla zamknúť. Prišla som k dverám, že sa ho na to opýtam. Ale dvere boli zamknuté. Kľúč zvnútra. Predsa som nezamykala, alebo áno?

Prišla som do obývačky odhodlaná porozprávať sa s Róbertom. V kúte stál vianočný stromček. Na Róberta som úplne zabudla. V našej rodine je zvykom kupovať stromček až 22. decembra. A som si istá, že tu pred chvíľou nebol, veď som sem prišla hneď po škole!

„Všetko najlepšie k meninám!“ povedal mi Róbert a podával mi darček. Bola som z toho mierne vytočená. Meniny mám predsa 5. apríla. Povedala som si, že to bude nejaká jeho sranda, no on mi dal

úplne normálnu knihu. Tú knihu som vždy chcela, ale prečo mi ju dáva teraz? Poďakovala som mu a odišla som do izby. O chvíľu ma zavolali do kuchyne. Keď som tam prišla, zo všetkých strán sa ozvalo „Všetko najlepšie!“ a boli tam moji rodičia, starí rodičia, tety, ujovia, bratrance, sesternice, kamaráti, Róbert a torta s nápisom VŠETKO NAJLEPŠIE K NARODENINÁM MIRKA. Vyhovorila som sa, že si musím odskočiť, lebo už som z toho bola dosť vyčerpaná. Keď som sa vrátila, nikto tam nebol, iba rodičia. Spýtala som sa, kde sú všetci, a mama sa ma spýtala KTO všetci. Pochopila som, že niečo nie je v poriadku. Povedala som že mi nie je dobre a že idem do postele. Mama sa ma spýtala prečo nie som v škole.

„Povedala si, že škola dnes nie je.“

„Samozrejme že je, ako v každý normálny pracovný deň!“

Problém je v tom, že tento deň ani náhodou nie je normálny, pomyslela som si a odišla do postele.

Pozrela som sa na kalendár. Prvý apríl. Však som ho otočila, alebo nie? Na stole ležala kniha od Róberta. ALE JA SOM JU NEDÁVALA NA STÔL! Už mi z toho asi začína šibať.

Zrazu niekto zazvonil. Mama aj otec niekam záhadne zmizli, tak som išla otvoriť. Bola to pani Nováková s vrecom sladkostí. Zobrala som ho a odišla som zasa do mojej izby. Aspoň niekto tu je normálny. Otvorila som si ho, ale boli tam samé čokoládové vajíčka. Vajíčka? Na Halloween? Pozrela som sa z okna, zatúžila som robiť niečo reálne, ale vonku snežilo. Bola tam asi polmetrová vrstva snehu. Pred chvíľou som bola vonku a žiaden sneh tam nebol. Vybehla som si to ešte overiť z dverí, no nedalo sa, lebo padali krúpy.

Keď som sa asi po stý krát vrátila do izby, mala som tam dokonale upratané, pritom som tam nechala neporiadok. Nie že by mi to vadilo, len sa mi to zdalo čudné. Otvorila som všetky skrine a šuflíky, všade poriadok aký by som JA nikdy nevedela spraviť. Aj keby niekto bol v izbe a upratal kým som bola vonku pozeráť či tam je sneh, nestihol by to takto pekne.

Vtedy prišla mama za mnou do izby.

„Si pripravená na prvý deň na novej škole?“

Povedala som jej, že ja nechodím do inej školy ako predtým.

„Predsa si spravila prijímačky, už si zabudla? Zajtra tam ideš, už si posledný deň prázdnin!“

Po krátkom rozhovore odišla a mňa napadlo, aké asi počasie je teraz vonku? Pozrela som sa z okna, ale veľa som nezistila, keďže bola tma a bolo vidieť iba hviezdy. Odišla som si to overiť cez dvere, lebo ešte nebolo ani pol tretej popoludní, ale v obývačke ma zaujal rozsvietený stromček a pod ním kopa darčiekov. Zavolala som rodičov aj Róberta a oni si začali rozdávať darčeky. Tak som si vybrala svoje a rozbalila som si ich. Po nejakom čase som odišla spať, no ešte som si chcela odskočiť. Stromček niekam zmizol a rodičia s Róbertom ma zavolali von. Zrazu všade vybuchli ohňostroje.

„Šťastný Nový rok!!!“ zakričal mi Róbert.

Po tomto dni som išla spať (prekvapivo sa to dalo).

Ráno ma zobudil Róbert so slovami „Pekný Halloween!“ a povedal, že si mysleli že sa nebudem dosť báť, tak mi Halloween trochu upravili. Ale počasie nemohli ovládať, alebo áno?

A že vraj pekný Halloween...